

Slovenski List.

Neodvisno slovensko krščansko-socialno glasilo.

Štev. 19.

V Ljubljani, v sredo 9. marca 1898.

Letnik III.

„Slovenski List“ izhaja v sredo in soboto. **Naročnina** je za vse leto 4 gold., za pol leta 2 gold., za četrt leta 1 gold. Vsaka številka stane 5 novč. — **Dopisi** pošiljajo se uredništvu „Slov. Lista“ v Ljubljani. — **Nefrankovani dopisi** se ne sprejemajo; rokopisi se ne vračajo. — **Naročnina, reklamacije in oznanila** se pošiljajo upravištvu „Slov. Lista“ v Ljubljani. Uredništvo in upravištvo sta v Ljubljani, **Gradišče štev. 15.** Uradne ure od 10. do 12. dopoldne. — **Oznanila** se računajo po navadni ceni.

Novo ministerstvo.

Cesar je vsprejel ostavko Gautschevega ministerstva in imenoval tajnega svetnika grofa Thuna ministerskim predsednikom termunaročil, naj brž sestavi novo ministerstvo. Ta brzojavka je zadnjo nedeljo, dasi ni prišla ne pričakovano, vendar osupnila vso Avstrijo. Kaj je vrglo Gautscha, da je tako neutegoma moral odstopiti? Izgubil je zaupanje pri vseh strankah. Radikalnih Nemcev ni pomiril. Vedel je, da se bodo Nemci upirali z obstrukcijo tudi njemu zaradi novih jezikovnih naredb, ki so sicer jako pravične, ki pa vendar ne ustrezajo Wolfovi kliki, katera odločno zahteva nemški državni jezik. Odtujil si je češke poslance in fevdalne veleposestnike na Češkem, ker se je namestnik v praškem deželni zboru odločno izrekel zoper češko državno pravo. Poljski in krščansko-slovanski klub mu nista nikoli prav zaupala. Tako je izgubil Gautsch vso zaslombo, da bi mogel energično nastopiti v važnem vprašanju pogodbe z Ogersko. Vse to je podrlo Gautscha. Slovenci nimamo vzroka žalovati za njegovo kratko vladno. Olajšal je pa Gautsch s tem, da je pred svojim odstopom izdal jezikovne naredbe, položaj svojemu nasledniku, ker bode nemški vihar nevolje zaradi jezikovnih naredb bučal le bolj nad političnim mrtvecem.

Grof Thun je konservativen plemenitaž češki. Nekdaj je bil s Čehi dober, l. 1883. se je celo v deželnem zboru potegnil za kronanje češkega kralja. Pozneje se je Čehom zameril, ko je kot cesarski namestnik razglasil v Pragi obsedno stanje in hud ropot je bil proti njemu po vseh čeških listih. Ker so se pa Čehi zadnji čas sprijaznili v deželnem zboru s fevdalnim plemstvom, so tudi Thunu postali bolj naklonjeni in Čehi že razglašajo v listih, da naj se pozabi, kar je bilo. Posredovala sta kneza Lobkowitz in Schwarzenberg.

Dne 7. t. m. je cesar imenoval nove ministre. Ministerski predsednik je Franc grof Thun, ki je ob enem vodja ministerstva notranjih zadev, fcm. Zeno grof Welsersheimb je zopet minister za deželno brambo, tajni svetnik dr. Henrik vitez pl. Wittek zopet železniški minister, dr. Ignac pl. Ruber zopet justični minister, grof Arthur Bylandt-Rheydt minister za bogočastje in uk, zgornjeavstrijski deželni glavar Mihael baron pl. Kast je poljedelski minister (on je pristaš katoliške ljudske stranke), vseučiliški profesor dr. Josip Kaizl (Čeh) je finančni minister, upokojeni deželne sodnije svetnik dr. Josip Baernreither je trgovinski minister (on je pristaš ustavoverskih veleposestnikov in njih zastopnik za Zg. Avstrijo) in Adam vitez pl. Jedrzejowicz je poljski minister.

Prof. dr. Kaizl-nu je baje shod čeških zaupnikov, Bärnreitherju pa pod pogojem, da varuje ustavo, državno jedinstvo in interese nemštva, dovolil shod ustavovernih veleposestnikov, da sta smela vstopiti v Thunovo ministerstvo. Zvrševalni odbor češke stranke pa trdi, da je bil Kaizl brez njegove vednosti poklican v ministerstvo in da si stranka pridržuje proste roke.

Novo ministerstvo, ki je že priseglo cesarju, je koalicijsko ministerstvo. Kako bodeta skupaj orala pristaš liberalcev in pristaš katoličanov, zastopnik veleposestniških privilegijev in zastopnik narodnih pravic, se bode kmalu videlo. Ker imajo že vse večje stranke desnice svoje zastopnike, bi se bil Thun znabiti tudi Jugoslovanov spomnil, ako bi n. pr. poslanec Šuklje imel za seboj stranko in bi ne lovil slepih mišij s čudakom Kronawettrom. Pol ministerstva obstoja še iz uradnikov in znabiti bodo ti polagoma odstopili. Vsi časniki pa hvalijo Thunovo eneržijo in ljubezen do pravice, kar je pri sedanjih razmerah nekaj vredno, in tudi to, da je zdrobljena levica, ni brez pomena za začetek delovanja v zbornici.

Kranjski deželni zbor.

(Konec.)

Skupna potreščina deželnega zaklada za l. 1898. znaša 1.261.394 gld., skupno pokritje 122.109 gld., tedaj je nedostatek 1.139.285 gld. Da se pokrije ta nedostatek, se pobira 40 % priklade na užitnino od vina, vinskega in sadnega mošta in mesa (142.534 gld.); naklada od likerjev in od poslanih opojnih tekočin od hektolitra 15 gld. in od drugih opojnih tekočin od hektoliterske stopinje 30 kr. (370.000 gld.); deželna naklada od piva po 1 gld. od hektolitra (100.000 gl.); 30 % na priklada na vse direktne davke s prikladami vred, razen osebne dohodnine, (463.767 gld.). Mesto doklade na osebno dohodnino se vzame državni prispevek 38.612 gld., in nedostatek 24.372 gld. se pokrije iz blagajnične gotovine.

Finančni odsek je nasvetoval resolucije: 1.) Osojbu, ki posluje pri pobiranju deželne naklade na žgane opojne tekočine, se dovoli posebna 5 % na nagrada od vsega čistega dohodka, kateri po odbitih remanencah presega znesek 100.000 gld. 2.) Deželni odbor naj se udeležuje zakupnih dražb užitninskega davka na Kranjskem. 3.) Vlada se pozivlje, naj iz dohodkov osebne dohodnine prispeva v večji meri k pokritju troškov za ljudsko šolstvo, kakor doslej. 4.) Dež. odbor naj poskrbi za nove vire dohodkov in naj vladi dokaže, da brez poviška naklade na pivo ne bode mogoče izhajati. 5.) Dež. odbor naj v prihodnjem zasedanju predloži pravila za deželni kreditni zavod. 6.) Dež. odbor naj pravočasno izterjava pri cestnih odborih, občinah in posameznikih obroke za plačevanje brezobrestnih posojil. 7.) Dež. odbor naj študira, kako bi se dala napraviti v Ljubljani konjska bolnica. 8.) Pazi naj dež. odbor, da dobi učiteljstvo na c. kr. obrtnih šolah zahtevano jezikovno usposobljenost. 9.) Plače okrožnih zdravnikov naj se izkazujejo v proračunu posebej. 10.) Poskrbi naj se, da se izdado slovenske učne knjige, ki so

Pismo prvega slovenskega naturalista.

V Ljubljani, dne 7. marca.

Gospod urednik!

Bridko je človeku, ako sam ne ve, kaj je. Doslej sem bil košččen filister, ki se je zgražal ob vsaki slobodni besedi; časih sem bil tudi moralist, ki mora vsako književno drobtinico zabeliti z moralno sentenco, ker ne vzmore boljšega. Bil sem tudi že senjav romantik, nato pa sem preko silne reke našega slovenskega realizma šinil v naturalistično strujo! To se pravi, šinil nisem vanjo, ker je še ni bilo, ampak prav jaz sem bil tisti, ki sem jo šele izkopal med nami! ... V enomer izpreminjam zunanjo podobo, torej sem nekakšen Proteus, pa ne tisti, ki nekje razlaga svojo dvagoldinarsko modrost lahkovernim dušam v zabavo, pouk in korist.

Pozvali ste me že nekaterikrat, naj Vam spišem listek za Vašega „Slovenskega Dihurja“ („kako neduhovit psevdonim“, je dejal zadnjič „Narod“, pa — Bog zanesi, ne o Vašem listu, ampak o „Nemoigrenu“). Imel sem že pod peresom to in ono. „Zlatega peresa“ res da nimam; to so si vzeli v zakup drugi, ki časih tudi ž

njim omažajo znano „Zlato knjigo“, če je treba; moje pero je prav navadno, izbrušeno pero, ampak toliko menda še vzmore, da Vam očrta danes, kako je vstal med nami za prvim realistom (pa ne za Jurčičem) prvi slovenski naturalist, kako sem vstal jaz! Vrh tega naturalist, ki sramoti slovensko književnost po tujem svetu, dočim bi jo doma lahko sramotil „tajno, pod sedmimi pečati“, ali pa v „Laibacher Wochenblattu“ — če bi še izhajal ...

To sem bil torej jaz, niže podpisani „lirik in moralni profesor“, ki sem se bil lani drznil spisati slovensko igrice. To je pri nas že velika pregreha, ako kdo kaj takega spiše brez sankcije pozvanih faktorjev; pregreha pa je potem še dosti večja, ako človek svojega proizvoda ne izroči, recimo, naši gledališki upravi, posebno ako mu njen načelnik piše, da je „ta nova igra, kakor zagotavljajo vsi oni, ki so jo čitali, v resnici dobro delo“. Gospod urednik, od takrat so začele delovati tiste sile, ki so naposled v slovenski literaturi bruhnile na dan prvega slovenskega naturalista! V naši književni zgodovini — to naj si dobro zapomni g. dr. Glaser za poslednji zvezek svoje zgodovine! — je torej 13. dan meseca avgusta tisočosemstosedemindvetdesetega leta velevažen dan, še važnejši,

nego faktum, da eden naših največjih duhov „kakor znano“, ne umeje švedskega jezika!

In glejte, igra je nastopila svoj pot. Preprosta je, mračna slika iz življenja. Tisti pa, ki so jo dobili v roke — kakor bi bili s slepoto udarjeni! Kaj pač si utegnete misliti n. pr. o doktorju, profesorju in dramaturgu zagrebskega gledališča, da je napisal dne 26. avgusta lanskega leta te-le besede: „Pročitao sam dramu i moram priznati, da me je svojom dramatičnošću upravo potresla. Stvar je lijepa mit ihrer unerquicklichen Traurigkeit“? Nič drugega si ne morete misliti kakor to, da je g. dr. Andriću dramatska umetnost prav tako „knjiga s sedmimi pečati“, kakor občinskemu svetovavcu dr. Krisperju — kranjska zloga, ali pa, in to je zlobnost, da ji ni primere: vedel je dobro, da je igra nestvor, kakršnega lahko podere — vsak petošolec v Zagrebu, ampak mislil si je: „Prepadla bo in tako bode na sramoto slovenski književnosti, dočim bi v Ljubljani prepadla tajno, pod sedmimi pečati dr. Tavčarja!“

Nato pa še gospoda dr. Stjepan pl. Miletić v Zagrebu in F. A. Šubert v Pragi! Gospod urednik, to je prav tista zloba, kakršno ste videli pri zagrebskem dramaturgu — hvala Bogu, našemu gledališču ga ni treba! — prav tista puhlost, s katero človek ne sodi za vodstvo od

za nekatere predmete še potrebne v petem in šestem latinskem razredu. 11.) Določi se svota za podporo obiskovalcem svetovne razstave v Parizu. 12.) Obrne naj se dež. odbor do c. kr. vlade z nujnim pozivom, da ustanovi v Ljubljani vseučilišče z bogoslovno, modroslovno in pravoslavno fakulteto. 13.) Povodom praznovanja cesarskega jubileja se napravi za učence obrtnih šol 15 ustanov in poviša letni prispevek za te šole.

Prišli so na vrsto še posamezni predlogi poslancev. Posl. Kalan je predlagal, naj se vlada pozivlje, da sedanjo spodnjo gimnazijo v Ljubljani razširi v višjo gimnazijo. Posl. Zelen se je potegnil za varstvo kmetijstvu koristnih ptičev, posl. Schweiger za ustanovo hidrotehniškega urada za Kranjsko, posl. Višnikar je priporočal osuševanje zemljišč v ribniških in kočevskih dolinah, posl. Božič po 5000 gld. za dobo petih let za podporo trtnic, posl. vit. Langer ustanovitev mesta distriktnega zdravnika v Toplicah. Posl. Grasselli je ostro prijel učno upravo, da dela prevelike zapreke pri odobrenju slovenskih učnih knjig, čimur je predsednik baron Hein ugovarjal. Posl. Lenarčič je predlagal, da naj vlada že s prihodnjim šolskim letom vpelje na c. kr. realki v Ljubljani slovensko paralelko za I. razred in da naj se dovoli višja podpora za izobrazbo slovenskih umetnikov. Nato sta sledili debati o predlogu dr. Majarona glede podpore za slov. vseučilišče v Ljubljani in o premembi volilne reforme za deželni zbor. Bistvene stvari o teh dveh predlogih smo že poročali.

Izvirni dopisi.

Celje, 6. marca. — Danes je sicer že kvaterna nedelja v postu, vendar menim, da mi ne bode nihče štel v greh, ako odkritosrčno povem, da se ne morem ločiti od lepe maskarade, katero je bil na pustno nedeljo priredil čili celjski „Sokol“ v našem krasnem „Narodnem Domu“. Da, glede sijaja in števila udeležencev je ta maskarada prekosila vse prejšnje. Človek, ki je opazoval to veličastno množico slovenskih narodnjakov, je moral biti vesel. In zakaj? Ne samo zato, ker Slovenci znamo prirediti izvrstne veselice, in ker je tudi odbor za to krasno veselico dokazal popolno svojo zmožnost, ampak posebno zato, ker nas je bilo toliko skupaj, in to samih odličnih, zavednih Slovencev sredi nemčurskega gnezda Celja! Prišla mi je v glavo misel, in do danes se je ne morem iznebiti, o, ko bi vsa ta množica hotela skupno le nekoliko svojih močij porabiti na narodno gospodarskem polju, v narodno samobrambo, ni vraga, da bi Slovenci ne ukrotili te peščice celjskih Nemškutarjev.

Da smo Slovenci na Štajarskem politično zreli, to niti naši najhujši nasprotniki več ne taje. Da pa svoje politične zrelosti ne izkoriščamo, to vemo mi in vedo naši nasprotniki, ki se nam

ravno zaradi tega rogajo in nam odrekajo vsako politično pravo. To je naša rana, ki se mora začeti precej zdraviti.

Kdo najbolj ovira naš napredek v Celju in sploh na Spodnjem Štajarskem? Ali je morda par nemčurskih advokatov in zdravnikov, ki živijo med nami in od nas? Ne, teh je vendar premalo. Ali morda uradniki? Teh je več, in so nam jako sovražni, ali vendar so ti le od danes do jutri. Ovirajo nas najbolj ponemčeni trgovci in obrtniki, katerih je precejšnje število, ki pa seveda vsi živijo le od našega naroda. Torej tem trgovcem in obrtnikom bi bilo treba najprej sapa zapreti. Na to nam je treba z vso energijo ne le misliti, ampak tudi začeti precej delati. Naši mali trgovci po deželi komaj čakajo prilike, da bi jim ne bilo treba več kupovati pri celjskih velikih trgovcih in da bi nehali s slovenskim denarjem pitati gade na naših prsih. Treba je brž zadevo tako urediti, da se bode pri naših ljudeh dobivalo vse, česar treba, in po poštenih cenah.

Neki mali trgovec z dežele mi je pravil, da tudi on po burnih dneh, ki so bili v Celju 7. in 8. avgusta l. l., ni hotel nekaj časa iti po živila k nekemu nemčurskemu celjskemu trgovcu. Sklenil je bil, držati se le narodnih trgovcev. Toda, Bog pomagaj! Narodni trgovci so v tem oziru konkurenčno preslabi. Ker pri Slovencu ni mogel vsega blaga dobiti in za tako ceno, da bi pri prodaji na drobno kaj skupil, primoran je bil iti zopet nazaj k Nemčurju. In kako ga je ta vsprejel? Zakrohotal se mu je v obraz, rekoč: „Ali ste radi zopet prišli k meni? Tedaj bode vendar spredvideli, da z vašim bojkotom tu v Celju ničesar ne opravite. Imeli smo zadnje mesece res nekoliko škode, ker ni bilo k nam malih trgovcev, ali radi bode hodili k nam kupovat, ker Slovenci nimajo dovolj zaloge, da bi zadoščali vsem potrebam“. Ta slučaj, ki nas reže kakor oster nož v srce, pa ni osamljen.

Kako se pa vedó potovalni agentje teh trgovcev, kadar hodijo ponujat blago po slovenskih krajih? Nemške trgovce slikajo kot jako pohlevne in nam naklonjene ovčice.

Nedavno mi je pravil ljubljanski obrtnik B., s katerim sva se slučajno dobila tu v Celju, da je prišel kupovat železo k našemu Rakuschu. Vprašam ga začuden: „Kako je mogoče, da si prišel kupovat ti železo k najhujšemu Nemčurju v Celje, saj še dobro nemški ne znaš.“ „Rakusch agent je bil pri meni v Ljubljani“, odgovori mi on, „in mi je rekel, da naj le po slovensko naročam blago, ker pri tej tvrdki ne gledajo na jezik“. „A, tako“, sem mu rekel, „tedaj ta tvrdka je pripravljena od tebe sprejemati na ročila za blago tudi po slovensko, njeni ljudje pa s palicami napadajo na ulici mirne Slovence, ki med seboj slovenski govoré.“ Povedal sem mu fakta in tudi oni znameniti slučaj, ko se jih je s palicami spravilo šest na enega Slovenca, kateri je potem pri sodnji dobil zadoščenja za ostudni napad. In ta Slovenec napadalcem ni

bil neznan, ampak bil je poprej kot kupec skoraj vsaki dan v njihovi prodajalnici. Rekel sem mu, da naj le gleja, da se do noči nemški nauči, ali pa pred nočjo iz Celja pride, sicer se mu utegne kaj pripetiti. Nasvetoval sem mu drugo tvrdko, ki je zelo solidna in pri kateri človeka ne ubijajo, če je tudi član kakega slovenskega narodnega društva.

Konec mora biti tej sramoti za Slovence, da smo navezani na nemške trgovce in obrtnike! Nič več ne smemo pitati grobokopov, ki bi nas radi žive zakopali! Ako se ne napravi posebna organizacija za vse slovenske dežele, naj se dožene vprašanje na občnem zboru „Slovenskega obrtnega društva“, da se vsaj v Celju ustanovi v najkrajšem času narodna veletrgovina. Nadejamo se, da bodo naši razumni možje, katerim ne odrekamo srca za narod, to najnujnejšo zadevo tudi v kratkem izvedli. Naprej! Bog z nami in sreča junaška, narod bo za nami!

Od nekod. † Jakob Zajec. (Nekrolog. Napisal M. Podkrajec). — Umreti, bratje, težko ni; Pustiti nade, to boli! — S. Gregorčič. Na vrtu stoji vitka jablan in se ponaša s krasno vzrastlimi vejami. In te veje in mladike so posute z nežnim belorudečim cvetjem. S ponosom in sladkimi nadami ozira se vrtar na lepo jablan. Kar nastane vihar, blisk se utrinja za bliskom, strela se utrga iz grmečih oblakov, šine v jablan in jo razporje da tal. In veter odnaša to krasno cvetje in dež je tepta v blato. Obupan gleda vrtnar drugi dan na uničeno drevo in skoro ne more verjeti svojim očem.

Tej jablani in nje usodi se mi zdiš sličen nepozabni, nesrečni pokojnik!

Veselil si se krepkega, čvrstega zdravja, veselil se svojih mladih let, radostil se nad svojimi nadami in upi, kateri so se Ti imeli v kratkem izpolniti. Kar trešči v Tvoje ponosno telo nenadna smrt. Brez bolezní, brez trpljenja, hipno se je utrgala nit Tvojega mladega življenja. Zapal si oni trdi sili, ki tirja tako veliko žrtev po železnicah leto za letom in ki je tudi Tebe ugrabila s svojo neusmiljeno roko.

Pretrsla mi je vso dušo vest ob Tvojem tragičnem, nepričakovanem koncu na kolodvoru v Klosterneuburgu, kakor jo je pretrsla brez dvoma vsem Tvojim znancem. Verjeti skoro nisem mogel te tužne novice — a bila je resnična.

Vselej se mi inako stori, kadar premine kako brstno mlado življenje. Tako grozno pa me še ni nikdar presunila smrt mladega človeka, kakor Tvoja. Vsaj je celo Tvoje življenje in na posled Tvoja smrt tako tragična, da bi se dala pisati o Tebi pretresljiva žaloigra. Da, to Tvoje tako iznenada prikinjeno življenje se odlikuje po tacihih momentih, da zasluži biti oteto pozabi. Oziraje se na te momente sem prijel z nespretno svojo roko za pero, da Ti napišem kratek nekrolog. Žal, da ne morem orisati Tvojih dnij in Tvojega življenja tako, kakor zaslužiš. Vkljub temu

ličnega (nikar še slovenskega) gledališkega zavračanja, prav tista škodljiva stvar v kvaru slovenski literaturi! Oba sta vzprejela nesrečno igro, ki je sedaj oblatila naše ime, in še toliko ozirnosti nista imela proti Slovenstvu, da bi bila dejala: „Ljubi gospod lirik in moralni profesor, zakaj ne daste svoje stvari uprizoriti doma, kjer se vendar podi novost za novostjo, kjer ostane vse tajno in kjer nima gledališka uprava nič škode, ker ta ali oni že plača petdesetak, da se pokrije deficit!“

In vidite, to je bilo drugo dejanje te mračne tragedije, v kateri se je moral lirik „brez logiške konsekvencije“ naposled preleviti v naturalista! . . .

Dne 10. februarja se je predstavljala igra v Pragi, dne 11. februarja v Zagrebu. Katastrofa! Prva slovenska drama v Pragi! Kako licemerski so bili tedaj praški in zagrebški listi! Kako jim ni bila cela laž preslaba, da so zakrili zlobo (ali ignoranco?) praškega ravnatelja in zagrebškega intendanta! Laž je bilo vse, kar so govorili o lepem, celo o popolnem uspehu; laž je bilo celo, da se ni igra kar precej, še pred predstavo, odstavila z repertoarja! Vi, gospod urednik pa, ki ste bona fide priobčili dotične glasove, vi ste jim šli na led! Ali niste imeli oči, da bi bili spoznali

velikansko ironijo v besedah prvega hrvaškega leposlovnega časopisa „Vienca“: „Več samo ova činjenica, da si slovenska uzajamnost po malo, ali sigurno probija put u sve slovanske krajeve, morala bi nas veseliti. Kad se pako tomu pridružuje još i zaslužen (!) i nepatvoren (!) uspeh, onda nas ovaj faktum napunjuje nadom u bolju budućnost.“? Ali ne čutite perečega sarkazma v brzogovoru praškega ravnateljstva: „Vaša drama je dosegla lep uspeh. Čestitam.“? Glejte, bili smo pač slepi vsi, ampak eden prosvetljen duh je še bival med nami in ta je oprežno in modro zamolčal vse takšne glasove in on edini je našel bridko resnico iz vse ironije! To je bilo uprav genijalno delo, vredno tem večjega priznanja, ker se izmed naših velikih novostrojarskih talentov iz same ljubezni do rodne zemlje nobeden še ni ponižal toliko, da bi nas šel blatiti po tujem svetu, nego ker vsi rajši ostajajo v domačem „ringu“, ob tem pa blatijo „lirika in moralnega profesorja“, pa se tudi časih primejo za glavo in skočijo s stola, kadar slučajno zaslišijo njegovo besedo!

In začuli so jo tudi ta pot. Pa ne doma, iz „Zagreba“ so jim priletele na uho besede, ki jih govori mačeha nedolžni pasterki: „Zdaj pa glej, da molčiš. Sicer te zdajci vržem po stopnicah. Na ulice. Med ponočnjake.“ In ostrmel je

nekdo ob teh besedah, kakršnih še ni bilo slišati v slovenski literaturi . . . In prešinila ga je misel: „Tukaj je! Zdaj ga imamo. Ne romantik, ne realist, ne verist, ne simbolist, ne dekadent — to je zapisal prvi slovenski — naturalist, ki je nekolikokrat v Pragi in v Zagrebu onečastil sramežljivo muzo slovensko! Niti Zola nima kaj takega; zastonj bi iskali takih besed v Liliencronu, Dehmlu, Bierbaumu, zaman v Verlainu, zaman v Strindbergu, Maeterlingu, zaman naposled v Bahru, ki vendar izdaja „Die Zeit“, kjer dobivamo vse, česar je treba!“

In tako, gospod urednik, tako je bil dne 5. marca tega leta porojen prvi slovenski naturalist! To sem namreč jaz, ako še ne veste! Prav ta naturalist pa se za danes poslavlja od Vas in od vseh „dobrih“ prijateljev, od teh pa z besedami, katere lahko dobe v Eversu (Franz Evers, Hohe Lieder, Berlin, Schuster & Loeffler 1896) na strani 48.:

„Man kann ja der Krämerbrut
Lächelnd sich erwehren,
Wenn man sich um ihre Wuth
Lässt den Teufel scheren.“

Anton Funtek,
lirik, moralni profesor in prvi
slovenski naturalist.

bi Ti s temi vrsticami rad postavil vsaj mal, skromen spomenik.

Predobro je znano življenje, bolje rečeno trpljenje vsacega slovenskega sina, ki se napoti v šole in se hoče povspeti do boljšega socialnega mesta, nego ga zavzemlje njegov priprosti otec doma. Ni mi treba poudarjati brezštevilnih ovir, zaprek, niti praviti, kako se mu povsod vali kamenje pod noge na itak trnjevi poti njegovega šolanja. Če pa mora izpiti vsak slovenski dijak bolj ali manj natočeni kozarec gorjupega pelina, tak ga je izpil pokojni Zajec zvrhano časo v teku svojih študij.

Pokojni Zajec je bil sin ubornih starišev, doma iz Cirknega na Goriškem, in je prišel vže precej pozno v Gorico v šolo. Bil je navezan le nase in na dobra srca. V revščini in skrajni edinščini potekala so mu leta študij na ljudski šoli in na gimnaziji.

Pa ne dovolj, da ga je mučila huda revščina. Prišla je še druga nepravilika. Zadel ga je v peti šoli vojaški nabor in bil je potrjen kot navaden vojak za tri leta. Brezobziren je ta vojaški zakon za dijake! In vsak drugi, kateremu bi se bilo to pripetilo, kar se je Zajcu, dal bi bil slovo gimnazijskim študijam. Toda Zajca to ni potro, niti uklonilo njegove jeklene volje. Ko je doslužil svoja vojaška leta, poprijel se je zopet šole in vstopil v šesti gimnazijski razred. Koliko moralne moči, koliko vstrajnosti je moral pač imeti pri tem svojem koraku rajnik! Mladenič štiriindvajsetih let začel je zopet znova pohajati šolo in moral tu sedeti in študirati s sošolci, ki so bili v primeri z njim še pravi otroci. Toda on ni poznal nikakih obzirov — pred očmi mu je bilo le jedno: dokončati vseh osem razredov gimnazije, pa naj velja, kar hoče. In to je tudi dosegel, dasi ga je stalo v resnici velikih žrtev in zatajevanja. Pokazal se je tudi nenavadno žilavega in vstrajnega. Navajal se je tu junaštva in neupogljivosti v bojih življenja, junaštva, s katerim bi se bil izvestno ponašal v dejanskem življenju, da mu je bilo dano.

Dovršivši torej po tako hudem boju srednje šole se je napotil na Dunaj in se ondi posvetil pravoslovju. Imel je tudi tu skrajno trdo življenje, tako življenje, da bi bilo kacega družega dovelo do tega ali onega nesrečnega koraka, katerega stori toliko in toliko dijakov v tako bridkem gmotnem stanju, kakor ga je imel pokojnik. Pa on je krepko stal sredi valovja razburkanega življenja. Vsaj je bil vže od gimnazije sem vaje pretrpeti in prenesti vse nepravilike. In tako je vstrajal na Dunaju, naj se mu je godilo še tako slabo, in častno bi bil vstrajal do konca svojih študij, če bi ga ne bila od njih odtrgala zgodnja smrt. Da, zdelo se je, kakor bi mu bilo postalo vže igrača, boriti se z vsakimi zaprekami. In v teh žalostnih okoliščinah in pri tolikih ovirah, katere je vse moško premagal, se mu je ojeklenila volja, ujunačilo srce in postal je značaj v najlepšem pomenu besede. Tako vrlih visokošolcev, in to v vsakem obziru, je malo, kakor je bil pokojnik. Trezen, miren, možat v svojem obnašanju in dejanju pridobil si je pri vseh tovariših spoštovanje in ljubezen. O njem je šel le jeden glas: tacega akademika ni, kakor je Zajec; on je mož, nanj se smeš zanašati vedno. Zato ga pa tudi ni imel protivnika: vse ga je cenilo, vse iskalo v svojo družbo. In v ožjem prijateljskem krogu ga je nekoliko minila navadna resnost, postal je zelo ljubko šaljiv. V taki družbi pa se mu je tudi razplela govorica in jel je navdušeno razpravljati o vprašanjih, tičočih se Slovencev in njihovega položaja; tu je često sklenil z željo, da bi skoro mogel iti mej svoje rojake in ondi delovati v prid svojega naroda.

Ali ta srčna želja, da bi skoro dopolnil svoje visokošolske študije in stopil doma v praktično življenje, se mu ni izpolnila. Pač je vlani z dobrim uspehom prestal prvo državno preskušnjo in bil letos pravnik v tretjem letu ter stal skoro na pragu v življenje. A hipoma je tragična smrt posegla v njegove račune in mu prečrtala vse lepe nade in upe. In baš radi tega je njegov konec tako pretresljiv in res obžalovanja vreden. Velika škoda je, da ni prišel tak vrl mladenič v življenje. On bi bil tu cel mož.

In tako ga sedaj krije od prijateljev in znancev solzami poroščena zemlja, daleč tam v tujini, daleč od domačega sveta, v katerega je tako želel priti, za katerega je hrepenel skoro delovati. Lahka mu bodi zemljica tuja! Duh njegov pa uživaj mir in pokoj po tako trpkih bojih življenja. A ta nekrolog bodi položen kot skromen šopek cvetlic na prerani grob čislalnemu znancu.

Politiški pregled.

Bivšim ministrom je cesar pismeno izrekel zahvalo. Posebno laskavo pismo je prejel od cesarja baron Gautsch z briljanti k Leopoldovemu redu. Bivši ministri Böhm Bawerk, Körber in Latour so dobili red železne krone I. reda.

Dunajski nemški nacionalci hočejo skupno z nemškimi dijaki v nedeljo prirediti v spomin na revolucijo 1. 1848. shod. Na centralnem pokopališču bode govoril Wolf.

Nemiri v Pragi so bili zopet dne 7. t. m. Prišli so burši na ulico v kulerju. Velika množica ljudstva jih je obkolila ter jim povedala, da v slovanski Pragi ni mesta na ulici za frankfurcarice. Burši so morali bežati v kazino. Pri tem jih je branilo 130 policajev, od katerih jih je bilo 30 na konjih.

V Kastelcu na Moravskem so češki kmetje socialnodemokratskega državnega poslanca Bernerja prav pošteno nabili — Tudi v Mladi Boleslavi se je včeraj socialno demokratskemu poslancu Hybešu kaj slabo godilo. Čehi so njega in njegove somišljenike napali.

V Brnu so bili v nedeljo nemiri. Segli so si v lase Čehi in Nemci. Med drugimi je aretovan državni poslanec Slama.

V Mostih na Češkem je bila obravnava proti izrednikom od 28. novembra. Vsi trije toženci so bili oproščeni, dasi je drž. pravdnik živo opisoval pustošenje raznih čeških hiš in naposled zažiganje, vendar ni prijavil priziva proti razsodbi. Tako delajo z Nemci!

Hrvatski sabor je zaključil svoje zasedanje.

Rusija zahteva od Kitaja, da ji da jednake pravice v Port Arturu, kakor jih je dobila Nemčija v Kiao Čau, in da sme zgraditi tja železnico. Tudi Japonci in Francozi so se oglasili s svojimi zahtevami. Rusija, Francija in Japonska delajo z vsemi močmi zoper angleško-nemško posojilo za Kitaj.

Na Filipinih je buknila zopet vstaja. 53 španskih vojakov je usmrčenih.

Domače novice.

Osebnosti. Komisar g. Štefan Lapajne je imenovan nadkomisarjem pri litijemskem okrajnem glavarstvu. — G. dr. Gregorja Kreka, vseučilišnega profesorja slovanskih jezikov v Gradcu, je imenovala češka akademija znanosti v Pragi častnim članom.

Politični frazerji. Oni prvak, ki se je toliko časa upiral vsaki poravnavi, izkopuje zopet svoje bojno kopje in stoji na straži za — svobodno misel. V soboto je izšel prvi članek njegov pod zaglavjem „Po deželno-zborskem zasedanju.“ Ko bodo izšli vsi članki pod tem naslovom, bomo pa mi odgovarjali stvarno in logično, ne pa s frazami in s tisto strahovito nelogiko, ki je lastna temu „Narodovemu“ člankarju. Za danes samo par besedij o „Narodovi“ svobodi. — Ako se kdo poteguje za ljudsko pravdo, da se da politična svoboda oziroma volilno pravo vsem brezpravnim produktivnim slojem ljudstva, ta je res pravi zastopnik svobodne misli in mi ga pohvalimo in soglašamo z njim. In kdo se protivi pri nas taki politični svobodi? Nihče drugi, kakor stražar svobodne misli „Slov. Narod“. — Peto kurijo je perhoreširal ta list opetovano. In kranjska „žlahta“, ki voli 10 poslancev v deželno zbornico — vsak deseti „žlahčič“ je poslanec — ima zvestega zaščitnika v šefredakterju glasila „svobodne misli“. — Pripomnimo naj še, da se zastopstvo veleposestva v deželni zbornici protivi vsaki volilni reformi, ker bi privilegij veleposestva in umetno kranjsko Nemštvo izgubilo na veljavi. In kdo je, ki se ne protivi tem predstavnikom srednjeveškega sistema? Ta

je slovenski svobodni list „Slov. Narod“. — Večina občinskega sveta ljubljanskega se protivi vsaki najmanjši razširitvi volilne pravice, ker je vrgla predlog občinskega svetnika dr. Majarona pod klop. Kdo je tisti, ki ne najde nobene graje za zatiralce najmanjše politične svobode? Nihče drugi, kakor stražar politične svobode, „Slov. Narod“. — To zadostuj! Kdor ima oči, ta vidi, da je „Slov. Narod“ vse drugo, samo zaščitnik svobode ne! —

Nervoznost provzročata sedaj v Ljubljani dva vsklika: „Pereat karfijolca!“ razburja politiko, „Živela slovenska sprava!“ pa rodoljube „Narodovega“ uredništva in nekatere očance mestnega sveta. G. dr. Krisperja, ki se je bil predrznil pozdraviti v mestnem svetu spravo in staviti znani pametni predlog, je naklestil v „Narodu“ dr. Tavčar ob jednem s „Sočo“, ki je bila tudi jednako „bombastično pretirana“, kakor dr. Krisper. „Slovenskemu Listu“ pa gosp. dr. Tavčar milostno ukazuje molčati o spravi, ker ima „Narod“ privilegij bombastično gobeždati — zoper spravo preden so razglašeni pravni pogoji. — „Niks tajč!“ Naš neodvisni list bode brez strahu pojasnil čedne razmere prihodnjic. Naš list ni „Edinost“, da bi zoper slovenski program vsprejemal štajarske (?) dopise ali pa ukaze molka od „Narodovcev“, ki ubijajo narod.

Pogreb poslanca Globočnika je bil v nedeljo popoldne v Kranju prav lep. Na krsto je bilo položenih 24 vencev s trakovi, poleg teh jih je bilo precej brez trakov. Spreveda se je udeležilo mnogo odličnega občinstva iz Kranja, Škofje Loke, Ljubljane in drugih krajev. Zastopani so bili: deželni odbor, deželnozborski klubi, slovenski državni poslanci, trgovska in obrtna zbornica, notarska zbornica, občinski svet kranjski, uradništvo, profesorji kranjske gimnazije, narodna društva iz Kranja, škofovska čitalnica, razna druga društva iz obližja Kranja, „Slovensko učiteljsko društvo“, „Sava“, „Triglav“, „Slovenija“, „Ljubljanski Sokol“ in šolska mladina. Na grobu je govoril g. dr. Tavčar in peli so domači pevci pod vodstvom g. prof. Stritofa.

Slovenskim denarnim zavodom priporočamo — tako nam piše odličen rodoljub — da svojih občnih zborov in letnih zaključkov ne inserirajo več v „Laib. Zeitung“, ki je pod sedajnim uredništvom najprej v uredniškem delu nemško-nacionalen list za kranjske Nemce in šele v inseratnem delu, ki pa nosi rezkemu Nemcu Bambergu lepe dohodke, nekaj uradni list. Oglasi nam zadoščajo v slovenskih listih, če ima pa kako društvo v pravih točko, ki je veže na „Laibacher Zeitung“, pač lahko to točko spremeni.

Drobne novice. Dne 17. t. m. odpre se v Nabrežini (vas), v političnem okraju sežanskem, nov poštni urad. — V Sežani je v petek popoldne neki Karol Roth iz Gradca ustrelil sebe in svojo ljubimko. — V Svincu na nemškem Koroškem se v kratkem zgradi prva avstrijska Calcium Carbida tovarna. Iz jednega kilograma Calcium Carbida se lahko napravi 300 litrov plina. Luč iz te snovi je tako močna, da izgleda poleg nje stoječa petrolejska luč kot ponočna leščerba. — Blizu Miramara je veter prevrnil ladjico, v kateri so bili trije mladeniči. Dva je rešilo osobje nekega parnika, tretji je utonil.

Tudi značilno! Tukajšnji tovarnarg. Hauptmann je izdal mal ofert, tiskan na dopisnici s nemškim in slovenskim tekstom. Vspeh je bil ta, da je priromalo sosebno s Koroškega precej dopisnic nazaj z opombami: „Ist für uns keine Landessprache“, „Verschonen Sie mich mit der Sprache einer minderwertigen Nation“ i. t. d. Slovenski trgovci in obrtniki pa mirno sprejemajo od nemških tvrdk samonemške cenike. Nazaj s samonemškimi tiskovinami!

Slovensko gledališče. V četrtek „Krojač Fips“ in v „Vodnjaku“. V soboto bode benefica dveh zaslužnih slovenskih igralk gospe Danilove in gđ. Slavčeve. Igrali bodo „Otok in Strugo“, po Tavčarjevi povesti dramatisoval Ig. Borštnik, ki je svojo igro sedaj popolnoma na novo pridelal. Ker beneficijentini, ki že izza mladih let požrtovalno sodelujeta skoro pri vsaki slovenski dramski predstavi, tudi zaslužita priznanja občinstva, bode v soboto slovensko gledališče menda vendar zopet enkrat polno.

Narodov dobrotnik. Nedavno umrli častni kanonik tržaškega kapitlja čast gosp. Jakob Stariha je volil svoto 9500 gld. z večletnimi obrestmi v svrhu, da se napravi za gimnazije pet dijaških ustanov, katere ima pravico podeljevati knezoškofijski ordinarijat ljubljanski.

Napredek v domačem umetnem obrtu. Gospod Franjo Krapeš namerava s 1. majem t. l. otvoriti v novoizidani hiši Pongratzevi, na oglu Dvornega trga in Gosposkih ulic, po vseh zahtevah moderne udobnosti urejeno kavarno, ki bo znamenita posebno v tem pogledu, da bode v vseh zahtevah popolnoma slovenska. Mobilar, slikanje prostorov, in vsa druga dekoracijska dela izvedena bodo po naših domačih motivih. Načrti kažejo, da je ta misel zelo srečna. Prvič prišlo bode v večjem obsegu do sijaja ono, kar se je dosedaj žalibože preveč zanemarjalo v umetni naši obrtniki, t. j. narodno-dekorativno blago, za katero menda ni prostora ni v našem muzeju ni pri drugih v to poklicanih napravah, in se ni kazalo zanje zanimanja v strokovnih krogih. Treba je bilo pač iti med narod! — Hvalno nam je zato omeniti misel nekaterih narodnjakov, da se z muko nabranega nekaj takega gradiva uporabi v praktične svrhe. — Načrte je izvršil cand. arhitekt g. Ivan Jager. — Svoječasno kanimo poročati o vsem obširnejem, ker nas veseli, da je v obrtniških naših krogih nastalo zdravo to novo gibanje.

Porotne obravnave so se pričele v Ljubljani v ponedeljek. V ponedeljek dobil je osemnajstletni Jožef Turski iz kočevskega okraja radi tatvine 2 leti težke ječe, poostrene vsaki mesec s trdim ležiščem. — Dalje je bil oproščen 32letni Jakob Jenko iz Malčič pri Kranju. Obdolžen je bil težke telesne poškodbe. — Jakob Dunaj, vulgo Damjanov z Iga, je bil radi uboja obsojen na 6 let težke ječe. Vsaki mesec bode imel enkrat post in dne 1. januarja temnico in trdo ležišče. Dunaj je 1. januarja t. l. z železnim drogom udaril s tako silo Janeza Uršiča, da je Uršič vsled tega umrl. — Pri včerajšnji obravnavi sta bila oproščena Janez in Martin Zelenec iz Žirovskega Vrha pri Idriji. Obtožena sta bila hudodelstva zažiga. Martin Zelenec je priznal, da mu je oče Janez dejal, naj zažge bajto, ki je bila zavarovana za 300 gld.

Pri občinskih volitvah na Bledu je včeraj zmagala katoliškonarodna stranka pri volitvah v štiri podobčine v 2. in 3. razredu. 12 odborikov je katoliškonarodnih, 6 narodnih.

Tržaški Lahoni so o priliki 50letnice italijanske ustave zopet pokazali svojo protiaustrijsko barvo. Mnogo Tržačanov je poletelo v Italijo, da se osebno vdeleži „imenitnega“ slavlja. Nbroj brzojavk je frčalo in Trsta v Rim. Župan

tržaški se je v imenu mesta poklonil laškemu konzulu. Isto je storila deputacija društva „Progresso“, ki ima občinski svet v rokah. Pred italijanskim konzulatom pa je precejšnja množica ljudstva dajala duška svoji želji po Italiji. V gledališču „Politeama Rossetti“ je pri predstavi kar deževalo belo-zeleno-rudečih listkov z napisom „4. marcij 1848—1898“. Občinstvo je burno ploskalo in vslikalo znane veleizdajalske klice. S predstavo so morali nehati. Slični prizori so se vršili v gledališču „Filodramatico“.

Laški državni poslanci iz Trsta so poslali povodom zadnje velikolaške slavnosti v Rim brzojavko, ki izraža nado, da se visoki poklici Italiji izvrše srečno, zvesto in srčno.

V Trstu so včeraj zaradi smrti Cavalottija izostali od seje vsi progressovski občinski svetniki, vsled česar ni bilo seje. Galerija je demonstrativno ploskala in delala vslikke na Cavalottija.

Regulacija uradniških plač. Cesar je baje že sankcioniral zakon za uravnavo plač državnim uradnikom. Zakon se pa še le objavi dne 2. decembra t. l., to je na dan jubileja.

Društva.

Shod v Novem Mestu. Obrtna zveza za Kranjsko vabi na javni shod, kateri se bode vršil v nedeljo dne 13. sušča ob 1/2 11. uri dopoldne v gostilniških prostorih g. Frana Pintarja (pri Lipi I. nadstropje) v Kandiji pri Novem Mestu s sledečim dnevnim redom: 1.) Ali je mogoče rešiti mali obrtni stan? 2.) Organizacija slovenskih obrtnikov. 3.) Raznoterosti.

Javno predavanje bode imel jutri v „Slovenski krščansko-socialni zvezi“ gosp. državni poslanec dr. Ig. Žitnik. Govoril bode o moči fraze. Začetek točno ob 1/2 8 uri zvečer. Predavanje se bode vršilo v veliki dvorani „Katoškega Doma“. — V četrtek dne 17. t. m. bode predaval č. g. Josip Kosec, kurat iz Cirknega.

Razne stvari.

Cesaričina Štefanija je, kakor javljajo uradni glasovi, izven nevarnosti. Počuti se znatno boljše.

Najljubša cvetka našega cesarja je plalinka, cesaričina pa vrtnica.

Novi ministri. Ministerski predsednik grof Thun se je porodil 2. decembra 1847. leta v Frankobrodu, kjer je bil njegov oče prezidijalni poslanik. Leta 1879. je bil voljen v državni zbor in kmalu tudi v češki deželni zbor. Dne 5. oktobra 1888. leta je v češkem deželnem zboru govoril proti prevladi nemštva. Leta 1889. je bil

imenovan češkim ces. namestnikom. Leta 1896. je odstopil, ker so mu Čehi odločno nasprotovali, da si njegov nastop pozdravili. Nasprotni so mu bili radi punktacij, katere je Thun zagovarjal in radi prevelike strogosti napram „omladincem“. Odkar je upeljal radi „omladincev“ izjemno stanje v Pragi, bil je med njim in Čehi prt prerezan. — Dr. Jos. Kaizl je profesor na praškem vseučilišču. Rojen je bil leta 1854. Leta 1893. je bil imenovan izrednim profesorjem na politehniko v Pragi. Kaizl je tudi izborni pisatelj. Ob zadnjih državnoborskih volitvah je bil voljen zopet državnoborskim poslancem. Kaizl je bil vselej odličnjak v mladočeškem klubu. Posebno se odlikuje v poznanju finančnih in ekonomičnih prašanj — Dr. vit. Adam Jedrzejowicz je člen veleposestva poljskega. Rojen je bil leta 1847. Kakor državni poslanec je pripadal poljskemu klubu. V tem klubu je bil podpredsednik. — Poljedelski minister Mihael baron Kast se je porodil l. 1859 na Češkem. Študiral je na vseučilišču v Gradcu in dovršil juridično fakulteto. Potem je bil v državni službi in nekaj časa tudi v trgovinskem ministerstvu. Nato je kot zasebnik oskrboval svoje grajščine. Od lani je dež. glavar zgornjeavstrijski. Baron Kast je neoženjen in baje administrativen talent. — Trgovinski minister dr. Baernreither je bil rojen dne 12. aprila 1845. v Pragi. Študiral je v Heidelbergu in Pragi. Stopil je v državno službo in postal ministerski tajnik. Oskrboval je potem svoje grajščine in od l. 1885. je državni poslanec, voljen od veleposestnikov.

Doba dvobojev. Svet se postavlja na glavo, ker smo v času napredka. Nekdaj je vsa inteligenca v imenu humanitete zahtevala, da se odpravi smrtna kazen, da se mora prizanašati celo hudodelnikom. Danes se ista inteligenca zadovoljno smehlja in izraža simpatije ljudem, ki drug drugega zaradi malega razžaljenja pobijajo v dvoboju. Zadnje dni kar mrgoli takih čednih pobojev. V Pragi je dne 4. marca častnik Slezacek v dvoboju s sabljo smrtno ranil nekega nemškega kulerskega dijaka, ker sta se bila razbesedila v neki kavarni. V Parizu sta se dne 5. marca dvobojevala podpolkovnik Picquart in polkovnik Henry; poslednji je bil dvakrat ranjen na roki. Dne 6. marca sta se pa v dvoboju pomerila v Rimu načelnik laških radikalnih poslancev Cavalotti in Macola, ravnatelj lista „Gazzetta di Venezia“. Cavalotti je bil z mečem preboden skozi usta v vrat, da je na mestu izdihnil dušo. Naši gorenjski fantje so bili nekdanj v pretepih surovi, a moderni Moloh zahteva od naprednjakov bolj surovih žrtev. Ako bode ta napredek kaj dolgo trajal, bode naprednjakov vedno manj nad rušo.

Trnkóczyja
ustna voda
steklenica 50 kr.

Trnkóczyja
prašek za zobe
škatljica 30 kr.

kakor tudi

vse medicinično-kirurške in farmacevtske preparate, specialitete itd., dietična sredstva, homeopatična zdravila, medicinska mila, parfumerije itd. itd.

priporočajo in razpošiljajo na vse strani 27 (12—1)

lekarniške tvrdke:

Ubald pl. Trnkóczy v Ljubljani na Kranjskem,
Viktor pl. Trnkóczy na Dunaju, Margarethen,
Dr. Oton pl. Trnkóczy na Dunaju, Landstrasse,
Julij pl. Trnkóczy na Dunaju, Josefstadt,
Vendelin pl. Trnkóczy v Gradcu na Štajarskem.

➔ Pošiljatev z obratno pošto. ➔

VIZITNICE

priporočila

J. Blasnikova tiskarna.

Zahvala in priporočilo.

Velepoštovanemu občinstvu in svojim cenjenim p. n. gostom uljudno naznanjam, da sem se iz prejšnjih restavracijskih prostorov pri „Zlati ribi“ v Ribjih ulicah premestil v

restavracijo pri „Virantu“
sv. Jakoba trg št. 20.

Vsem svojim cenjenim gostom, ki so me počastili s svojim obiskom v prejšnji moji restavraciji, prosim, da mi svojo naklonjenost ohranijo tudi v naprej, ter se njim kakor tudi vsemu p. n. občinstvu priporočam v mnogohrojen obisk.

Potrudil se bodem kar najbolje svoje cenjene goste zadovoljiti s **pristnim dolenskim in bizeljskim vinom** ter vedno **svežim Koslerjevim oarskim pivom**.

Tudi bodem skrbel vedno za **ukusna gorka in mrzla jedila**. Od danes naprej dobivajo se v postnih dneh **fine morske ribe**.

Popotnikom dajem na razpolago povsem prenovljene, snažne sobe v prenočevanje.

Preskrbljeno je vse potrebno, da se gg. **voznikom** vsestranski postreže.

➔ **Vsprejmejo se tudi dekleta v kuhinjski pouk.** ➔

Z odličnim spoštovanjem

Fran Rozman,

23 (3—2) restavrater „pri Virantu“ sv. Jakoba trg št. 20.